

Jocs Florals del Centre Català * Any 1905

FLOR NATURAL

L'idil·li de les vinyes

EL CIUTADÀ

Quan tú pels ceps allargues el braç enfeinadit,
jo et guaito des de l'ombra i em sento més feliç.

EL VEREMADOR

Quan tú t'ajeus a l'ombra i esgrunes el raïm,
l'ésser feliç et dura fins el darrer gotim.

EL CIUTADÀ

I tú, què en saps del goig! Tú portes a la cara
l'arruga del dolor i de la feina avara.

EL VEREMADOR

Millor diràs que sempre mantinc a flor de llavis
el confiat somriure dels apacibles avis.

EL CIUTADÀ

Ton rostre és endurit i negre com la mora;
tos braços són ardents del sol que t'acalora.

EL VEREMADOR

Tú guaites mon braç nú, de pell aspra i morena;
més, tú no hi veus la sang inflar l'ardenta vena.

EL CIUTADÀ

Tos llavis, abscondits entre la barba ruda,
ni parlen de l'amor, ni mai l'han coneguda.

EL VEREMADOR

De nit, l'amor m'espera sentada al vell escon;
de nit, l'esposa em besa la serenor del front.

EL CIUTADÀ

Ton pit és sempre obert a l'aire temptador.
que a voltes afalaga i a voltes és traïdor.

EL VEREMADOR

Mon pit és ample i lliure d'enutjadors abrics,
el sol i l'aire hi juguen com dos infants amics.

EL CIUTADÀ

T'encorba i t'envelleix la terra maleïda;
al fons d'aquests terroços hi colgues mitja vida.

EL VEREMADOR

M'encorba un bell encís: la vinya que es renova
que sempre torna verda i sempre torna jove.

Fou mantenedor En Ferran Agulló i Vidal i Reina de la Festa la senyoreta Rosa Alomar. Sentim molt no poder publicar ni un ni altre retrat

En altre lloc publicuem la poesia «Aquells bancs...», que ens ha ofert per a aquest número mossèn Josep Paradedà, guanyador de la Flor Natural

EL CIUTADÀ

La terra té un mal cor, on l'esbarser esclata:
té l'herba perfidiosa i és dura i és ingrata.

EL VEREMADOR

Doncs guaita, el ví sobreïx de ma feconda terra
i els boscos s'entrelliguen de cap a cap de serra.

EL CIUTADÀ

Tot just els núvols passen, remorejants i obscurs,
tremoles i t'esglaïes entre els raïms madurs.

EL VEREMADOR

Tot just els núvols deixen els meus vinyars remulls
per a agrair-los l'aigua, se me n'hi van els ulls.

EL CIUTADÀ

Avui l'istiu et xucla, demà et retorç l'hivern,
ta vida és turmentosa i el teu penar etern.

EL VEREMADOR

L'hivern és fecondat, en ses blancors de neu,
l'istiu fruita mes vinyes i és un present de Déu.

EL CIUTADÀ

Et volta, per companya, la quietud sorruda;
no tens, a part de fora, ni un braç que et doni ajuda.

EL VEREMADOR

Quan les pesants veremes són dures d'aixecà
de cada part de vinya m'han allargat la mà.

EL CIUTADÀ

Més tu no saps, oh, rústec!, on viu el món que gosa;
tú mai has vist el brill de la ciutat hermosa!
Damunt l'immensa plana, seu ella amb magestat;
les ondulantegues aigües dels rius li fan costat,
i és forta i remorosa, d'una remor creixent,
i l'alta xemeneia l'emboira excelsament;
en sos jardins ombrívols, folgadoament oberts,
sobreïx la dolça copa dels regalats plaers!..
Oh, rústec! Tú què en saps del món que viu i gosa,
si mai has vist el brill de la ciutat hermosa!

EL VEREMADOR

I tú, què en vols entendre dels ceps arrengrerats
i del plaer que dona la vinya que es madura?
Oh, foraster, que portes els llavis ressecats
i el rostre malaltic i la mirada impura!
Tú vius a la ciutat, on la dolçor és amarga;
jo visc entre els bancals, on l'alegria es fa llarga;
tú beus en copes d'or el ví d'uns ceps estranys,
jo bec a raig de fibla mon ví de quaranta anys.

JOSEP PARADEDA, pvte